

ENSENYAMENT

EL REPTE DE LA COMPETITIVITAT EDUCATIVA

Josepa Huguet (Barcelona)

La competitivitat presideix cada cop amb més intensitat l'activitat econòmico-empresarial i consegüentment també l'accés al treball. El sistema productiu d'un país és tan prioritari que els governs no poden ni deixen de prestar-li la màxima atenció, una atenció no tan sols dirigida a regular i a potenciar l'economia, sinó a incidir en el que darrerament s'han anomenat les noves primeres matèries del comerç internacional: els coneixements, l'educació, la informació i la intel·ligència preparada, aspectes aquests molt directament relacionats amb el sistema educatiu.

Activitat productiva social i escola s'han de servir necessàriament, han d'establir relacions d'entesa ja que l'una no pot progressar sense l'aportació de l'altra.

Una de les primeres fites governamentals és aconseguir l'escolarització de tots els ciutadans; l'escolarització extensiva, i un cop assolit aquest objectiu, molt lloable i indiscutiblement democràtic, el segon pas a fer és elevar el nivell qualitatiu de l'ensenyament segons les exigències econòmico-socials.

Els països amb economia de mercat, sabedors que aquest és cada vegada més internacionalitzat i més regulat per una forta competència, han vist la necessitat d'adequar llurs sistemes educatius a la nova realitat, d'aquí que es parli de competitivitat educativa com un valor afegit a la qualitat de l'educació, de manera que aquesta sigui més útil socialment i més rendible en termes econòmics. Ja ningú no dubta que cal mà d'obra qualificada, i que una bona part de la seva formació ha d'anar a càrrec dels centres educatius, i també que cal dedicar més recursos a la investigació tant tècnica com educativa.

Sembla pertinent que en endavant les noves propostes educatives s'haurien de planificar segons estudis i prospeccions de mercat econòmic i laboral, i també sembla evident que hi hauria d'haver una confluència d'intencions i de voluntats per a posar en obra els nous programes educatius. En aquesta confluència intencional s'ha de comptar, sobretot, amb els centres d'ensenyament; mestres i professors, ja que a

ells correspondrà d'implementar les innovacions que deriven d'aquest entaulament; canvi substancial i necessari que s'espera del sistema educatiu.

Per acabar tan sols voldria apuntar algunes propostes i reflexions en aquest sentit; la simplicitat amb què les exposaré no pretén pas eludir-ne la complexitat de les imbricacions.

— Promoure la investigació educativa, sobretot entre els ensenyants, amb suport i incentivació per part de l'Administració i l'assessorament tècnic i universitari adequats.

— Fer extensives les innovacions educatives que s'hagin comprovat que funcionen, tot donant-les a conèixer per mitjà de congressos, simposis, visites, publicacions, etc.

— Intensificar els programes de formació tecnològica mitjançant l'establiment de convenis escola-empresa.

— Prestar una atenció preferent a la formació inicial i permanent del professorat, atès que no és possible innovar el sistema educatiu sense actualitzar la formació dels ensenyants.

— Impulsar intercanvis d'experiències educatives en el país i en el camp internacional per poder aprendre d'altres experiències i d'altres països. Mirar cap a Europa i al món amb mentalitat utilitària i crítica alhora.

En definitiva, que el sistema educatiu pugui progressar amb autonomia, sense interferències centralistes immobilitzadores ni retardatàries, i tenir l'encert de prendre decisions i d'actuar d'acord amb els nous temps.